

Матија Бећковић

НЕ ЗНАШ ТИ ЊИГ

Не знаш ти њиг,
Не знаш ти ко су они,
То је така ваиња,
То је њима у трази,
То је јаче од њиг,
Нијесу те градили,
Нијесу те подизали,
Нијесу те школовали,
Па да те жале,
Но бију ко туђе.

Још ти не знаш ништа,
Нијесу те апсили,
Нијесу те канцијали вологонцем,
Нијесу ти дјеца мрла,
Нијеси на крв налетио,
Нијесу те браћа издавала,
Не знаш ти шта су љуђи,
Наћераће те да изијеш и оно испод себе,
Па Богу душу — Бог је неће,
И све што си чуо у свијету,
Снаће те у вијеку.

Шта ће то тебе,
Пушти мало друге,
Шта си заинутио,
Е ће те по телевизу,
Ушником по цику,
Неће ти бити мало, не бој се,
Ми смо се одужили ако је броја,
И тебе је добро ако је другијема,
Која је нужда, која је преша,
Не бију да не боли,
Шта ој ти, шта би стио,
Нешто мимо свијет,
Без — те — без — ове,
Само ето да те нема,
Не даду богами, запало иг је,
Кукала ти јатка мимо друге,
Лише и тице у гори.

Кад те уфурсате, кад унавиде, кад снаћу,
Кад те супендују, кад те измушкетају,
Кад те салицу и сутуришу,
Станићеш се у Шам и у Тиру,
Ће се пашчад стригу,
Неће имати куј мимо то,
Нако ће шћену,
А шћели су од кад људи панте.

Лијепа ли је љепота — мртац,
Па да те мајка у ледно чело пољуби,
Па да те одјенемо црном земљом и каменом,
Па да те људи са срца лелекну,
Па фини сандук, фини спровод, фини колеж,
Па лијепи гроб у шуми,
Па да се окупљамо и јектимо.

Да ми је кукавној некако учињет,
Да те испонуђају по њински,
Да те добро искркају, а да те не убогаље,
Но само да видиш шта су жестоке иксанске муке,
Дако би ти пукло пред очи,
Једном па занавијек.

Но неој ти да слушаш, теке а,
Нама се неће, а ја богоми,
Јаде брус, навака, бактана,
Авијести божа,
Не приоња за тебе ништа,
Еда се једном с памећу сумошеш,
Да отоврзеш наопосло,
Помијешали су они перчине са мало вишијема,
Малина су ш њима ижљегла на крај,
Шта тебе мисле то им се на упрет савило,
Ко велики гомнобаљи, свашторади,
Биштеци, јарадаре, брашњомуди,
Држе они један другога,
У једну тикву прде,
Знам њиг,
Ако не знам Муја Еђина,
Својијем сам иг здрављем подмирила,
Цабе је тебе зборит,
Чиниш се најпапетни,
Уморићеш се прије но мислиш,
Моје очи не виђеле шта ћеш ишчекат,
Ево да ти се потпишем.

Почепаше ти по гробу ако га биднеш имо,
То ми га с кучком не замео,
Ја млим иг је страг од кога,
Ужежелиће те, превегарити, сатријети низ греде.
Опучити низ прла, извадиће ти летњак, огризивићеш,
Исталагијаће те, узеће те на ђик,
Јазук, зијан, штета велика, ни по пркнуг,
Нијесу те носили под пасом.

Живот ти неће ништа требати,
Кад те они кроз шаке пропуште,
Кад те испрате с ноге на ногу,
Ко бизу с пазаришта,
Сјетићеш се овијег ријечи,
Али касно,
Доћи ћеш на ово,

Али доцкан,
Не била ја која сам ако тако не бидне,
Ја ти јемац,
Ево попази,
Шта сам ти казала ја, аветна.

Једноме такоме ђеца по свијету скићу,
Гледају оће ли се ко смилонат,
Да им да кору љеба урметинова,
А оно нико ни ош куле, ни ма шарове,
Један је таки најпотлашње —
Џидом од барјака скроб мијешо,
А ти ако биднеш имо и скроба!
Једнога таквога су најпотље у помамилу ватали,
На карлице и на капе по гори,
Наћеривали на клисуре и ждријела,
Па је причо ко Нева у болести,
А није био ништа грђи од тебе,
Ето која си сила,
Чини ти се нико ко ти,
Јог мене црној без бијела.

Нека твоје правде, виде то и други,
Правда је многоме свијећу угулила,
Правој ријечи мјеста није,
Свака права омразна,
У шта си очи узео,
Је ли ти земља толико омилила,
Те се на њу лакомиш,
Оћеш ли у ледну кућу,
Јесам ли те родила за камење под Цркву,
За гњили поток и прле јаме,
Може ли ти се доказат,
Има ли начина да се узапти,
Да се не штекне, да се не кастигне,
Да не пуца звек за тобом,
Рад ара, да не сеире, ајтар ти је,
Да не окарепе с тобом,
У шта ти прође ципан цијела младос,
Не би засмрдио да те на ватру баче,
Не би на смет окрвавио,
А оћеш да се јакаш са стовјерама, стониткама,
Са сурдупима и с маијама бјелосвјетскијема,
С великим људскијем орјатима,
Осукали су цријева мало жешћијема,
Пас им се мяса напотеза,
Баталили бише наковањ,
А не макању,

Нијесам те родила да те они мерају,
Да ти младос у нерадос проди.

Да ће ти неко реј фала,
Да е просто, ни по јада,
Но ће те бит: греоте, јаде жалос,
Таман они због којиг оде на зо пут и сломоврат,
Давња ли је: небојшу ној поједе,
Но све контам дако неј мајка му стара,
А дако је најгори чоек.

Таман мљаваг благош мајци,
Узалуће сам те до људства дотурила,
С људима помијешала и снагом опасала,
А оно куку и благош, куку у над,
Шћедог да данем, да се позорим, више је вакат,
Више се одморила и Шајка Селимова,
А ти даде умље у безумље,
Не ишчека да плионем но све загрди,
Иташ да оставиш јадос у камење.

Е куко, е ојадио се, е мрчом се мрчио ко си,
Ће ти се ћеде памет,
Кад дигну на тебе велику алабуку и грају,
Кад алакну, кад стану лармат и бречат,
Кад ти почну врћет прст испред носа,
Они што им ништа не може бит грдно,
Кад почну џемргат,
А споразумијевају се само очима,
Дужност ће свачија бит да те бије,
И држи за уста,
Што ми Бог очи не заклопи,
Да то не видим.

Таман си прогледао,
Часприје да гњијеш с бубрега,
Таман си се окопијерио и ми се објепули,
Мало се ковијеснули,
Иза великога полома, остали ко иза грома,
Пушти нек сјашу с мртва живота, истражише не,
Тебе је до правде, а мене се кржаве врте,
Да су ти моје муке не би ти падала ном,
Овако ти је лако изнемагат,
Не прави се њиг,
Нијесу то мене првине,
Нијесу ништа ушавни,
Нешто си се много аздисо и посилио,
Не даш вјетру вијат,
Не знаш куј удараш,

Не знаш којијем дијелом земље чепљеш,
Шта си се здурнуо,
Неј без како ти ој,
Е ће те кустуром, шишом, бритвулином,
Било иг је и прије, па ево ниједан.

Но ако мислиш тако,
Лијепо би се осевалио да не све позамичеш,
Па онда чини шта гој ој, а пуштаха,
Алачугу на мачугу, ирициг бирициг,
Па ћирај низа свијет,
Да се ја не сичијам,
А ош ти ош све мимо браћу,
Морате се сви гласнути,
Морате да сподирете,
Да таркате и загризате,
О Боже забрани,
Боже има ли те?

А мала ме веже,
Да знам е ћеш тако,
Да те мојом руком на спавању уморим,
Да пас пасу прича док је свијета,
Како је мајка заклала своје дијете,
Па се јопет окренем око себе па помислим:
Кога си заклала?
— Опе себе!
Но је најбоље да ставим уривак на врат,
Па онда ти живи.

Фалим те Боже Сведржитељу,
Кад те стане јад јаду додават,
Биће ти милија смрт од живота,
Кривит ћеш се из гласа, колико те грло носи,
Искијаћеш то, коевитезаћеш, нећеш патисати,
Молићеш чуму да те умори,
Сјетићеш се кад си мајку за сису ујео,
Неће ти се знати ни смрти ни живота,
Неће те бити ни у жабино плеће,
Ко је гој летио на земљу је падо,
Знам ја и вишијег бимбаша па су завалили
поточину

А дај боже да слажем.

Немају кад измишљат,
Каквијем ће те мукама уморит.
Море иг бриге шта ће сјутра јес,
Смета им посо, немају кад, нијесу вјешти,

Раде бабовину, не могу од образа,
Не да им мал, предрла су иг бремена,
Нијесу имали од кога научит,
Све ме страг,
Мало су иг супурдали с оне банде,
То ме најстраше.

Људи су им јадан шиљак у нас вазда били,
Њима је зајад,
Ако уоче да си чоек — пуче ти киљан,
То су гаврани, а чоек стрв ко и друга,
Ишћилиће те једанак,
Нако ти очи не искраду,
Нећеш ни ти спороват, смаћи ће те,
Узеће те земља, узела иг узма,
Па да од тебе зависи цио свијет,
Па све да савијаш горе и вр'ове,
Па кад би брдо о брдо ударало,
Па да си један једити под капу небеску,
Па кад би тице лећеле наопако,
Па кад би вико бицмилај,
Па да си још толики,
Па кад би било тонт.

Нијесмо некад ш њима у једну воденицу,
Па ево шта ишчекасмо сва сило од неба,
Сад неће они с нама,
Ко је самро о једноме мливу,
Жене су им косе откивале, а данас поглај,
Дође вријеме, донесе им га,
Што није никад никоме његовome,
Па ево и види се како чине,
Како би и могло бит друкчије но је,
Свак би се чудило да је боље,
Све им је милије од своје куће,
Само гледају како ће кога о јаду забавит,
А забављени смо нема куј грђе.

Највише Ништа на Земљи,
Никад им нико није бранио да бидну љући,
Па што нијесу, траг сјеме води,
На ти га, Робе, — нећу ти га, Боже,
Мука ли је чоек бити и чојство одржати,
Вико је некакав:
»Да сам знао како је тешко чоек бити,
Не биг се тога подувато!«
Овако им је лакше,
Барем о образу не мисле,

Образ су туриле пода се на сједе на њсга,
Они се не црвене, црнообразници,
А ти само вјеруј њиној прдњави,
Више заглушише, би реко иг не знам,
Печобразне живе угасе,
Нагрдише и косу на главу,
Жалосна жалостила, иња вјера,
Погански синови у поганскијем аљинама,
Вранза им кости истурала,
Изјела иг дебела шестанска губа,
Ударио иг ударац,
И то им је мало,
Мање иг било,
Вазда су огњишта брацком крвљу тулили,
Но не смијем јадна зборит.

Неће ни бити црњега гласа,
Но кад чунемо да су и тебе смаштрали,
Тамо ће су свакога мога милога,
Све ће ни бити перје при томе,
Сви јади на једну, а то на другу страну,
Нијесу ш њима могле печеније очи,
Нико досад ни мимосад,
Знам њиг, ако не знам — не знам кога,
Не знаш иг ти,
Ја им знам ћок,
Земља им крв не примила,
Пород им њин пасји,
Напили су се ћачке крви,
Не знаш ти ко су они,
Могу они без свакога,
Да остану сами то би им било најмилије,
Немој иг јацкат,
Немој им подиграват,
Прођи се тога друштва и тутакомпаније,
Е ласно би друга.

Ти си ми један,
На тебе сам очи савила,
Пуна кућо, пунан доме, нагнута делијо,
Вас свијете, сва ублаго, сво заплеће, сва одмјено,
Сва утоко, дожудниче, очно сунце, мелсмниче,
Домороде, гранајлијо, зор делијо под крилима,
Дочеклијо, мој љељене, ћумо моја, мој цвијете,
њего блага,
Мој доскоче крвницима, тежо људска, људска вило,
Људски гласу, мушки пасу, дико моја, људски
фису,

Тврда вјеро, друже људи, врући сине, зрно вруће,
Самокресу, самокове, китни свате, јаки боре,
Мој чоече међу људе, моје сунце огријано,
Моје прси угријане, моја славо и свијећо,
Мој угледу, сиви тићу, сува муњо шестокрила,
Бираниче, особниче, перјанице шестопера,
Фини љуцки разговоре, сератлијо, крута снаго,
И зорцијо и арцијо, костоломе, кућни стубе,
кућна слого,
Клетво, наде, чоек граде, опрт момче, сабљо моја
објерука,
Соју, главо научена, љуцковино, љеторасту, мој
каћуне,

Мој цвијете из планине, докољено, вит јаблане,
Мушка главо оглашена, кључаницо од племена,
Братско крило, братска хвало,
Братско сјајно огледало,
Мили сине сваке мајке,
А камо ли мајке твоје.

И кад те гледам не вјерујем да си ти,
Но све мислим снијевам те,
А не — не дај Саваоте,
Ками среће да ми оста онолики,
Свем ли сам те несретњоме научила,
Мјесто да ти ово збориг од малена,
Па да биднеш ко и они,
Сто година — ни абера,
Сретња ли је њина мајка,
А не твоја кукавица,
Да те згучим под пазуо нашли би те,
Да те држим око врата,
Јопет биг те изгубила,
У кутију када биг те заклопила,
Ни ту не би поспорово,
Но би несто као зрака, као тљена,
Ни у браве дубровачке,
Но би та час проптали те,
У кудјељу да те турим, црне вуне,
Па ми не би мого остат,
Но бише ме расинили,
Да те има икуј склонит, јатка твоја,
Да не идеш међу људе маоручке, објеручке,
Ко буктиња, без заплећа, ширимице, прсимице,
О да ми је очи склопит,
Да уграбим прије тебе,
Сад овако док те гледам,
Да не видим шта ће бити.

ПСОГЛАВ

Глава му дугачка ко куђеља,
празна ко кадуља,
а надошла ко барска трешња.
Чело набрано ко козје сириште,
најемгано ко да је на њему дуван дробљен,
ко наглодан камиш од синсије,
ко пета коју је гумењак изијо,
смрштено ко репни опанак,
ко фањела на демиџани,
ко дно од лампе фитиљаре,
која гори на усмољен гатњик.

Румен ко чир испод боквице,
црвен ко пашчећа бијела цигерица,
без носа ко гавран без кљуна,
спршћен му ко потпећена обувача,
бије мрач ко из дула од глуве јеине,
зец би му у шокне утрчо
(да нимало уши не савије)
таман ко у врата од Троглаве.

Дивљи бркови од челичне жице,
сургучаве и чечераве косе,
од тврде крмеће длаке,
могао би њом стругат карлице.
Рупила длака из мозга на уши,
кад наери чекињу и ушћули бркове,
не знаш с које се стране потшишкава!

Чешља се на ћуфрк,
удара ћубу на сто пасјалука,
задовијек пљује у чешаљ,
пуна му је сломљениг зубаца,
а за они пласт неограбуљани,
за ону почис, подлијеп и мрзгор,
спапоњчен ко на затрњену гуљу,
требало би налимат гребене!
Ники не памти да му је длака опанула,
а све му је црња што је стари'и!

Без врата ко брадавица на кртоли невари,
ко изор, саморас,
сасађен цап, зглавизана сјекира,
израслина, јаштарица, сисица на приганици,
тицимозга челоока тицоглава,
што је требала да буде кумпијер
па се на пола пута оставила!

Очи ко прасцу уочи сјекире,
ко шарову на вјешалима,
водене, разливене, ко заклане,
ко да иг гледаш кроз мосур леда,
једнијем види друго,
а не види — но су му наједно,
навр главе ко слијепом мишу,
једнијем прстом оба би му избио!

Водномозга приказа, заврата,
с метлобрцима изнад трепавица,
а трепавице ко крила од креје,
гледа ћошком од главе,
а набавио црне очајлије,
да он тебе види,
а ти њега не-
Са два окна на једном оку,
да не можеш погодит ће му је!

Усне ко коњске шољезе,
око уста гарави околиш,
љигав ко огуљен тић,
прије но што заруњави,
ко мртва мачка из ублине,
уљав ко пресута лампа,
пушта бале ко купус уз запост,
а оће да се љуби, да те лизне она љига,
па ти обзине цијелу главу,
мућка док се ишћефи, вавољи је,

па је онда изркне —
испод онијег стрева од усана!
Зазубице скида врућим машицама,
а уста рађава и озрњичана,
ојаричана од румања трња!

Кад зине ко распукли шипак,
све му један зуб модар, други гњио,
они препилани трулаци,
ко у поломљене шеге трупчаре,
пола му вири из десни
а заједени овас међу њима,
усађен и подгојен ко заноктице.
С два-три реда у доњу вилицу,
нанизани ко фишеклије
(само један предњи никад нема,
неко му га чарапом избио)
а лаже па му још расту умњаци!

Цијела му глава на рогове,
а измеђ рогова катуни
и солила ко да је браве омршево.
Два чоека да се увате за руке
не би му је могла обастиснут.
На најмањи рог назује капу,
а тај најмањи је ко бурило,
ко копања, ко мишћело, ко текме,
па за њега капе и нема,
но пребачи гаће или сирне крпе,
превеже пе-шес ћедила или клобук марама,
а за цијели рогати утовар
треба му церада или покровац.
Сва му је опера и гутлава,
акетна и искувијана,
накрива ко аруг на гурбетско магаре,
па се уједначи и укарари,
нешто објесе на уво ко барјак,
да ти очи пошље на ту страну!

Не би ни знао је ли му то глава,
сем што му је ноње па осумице,
но му и ту расту неколике
и кучиња и мачиња и чељадиња,
па не знаш је ли један или тројица,
јесу ли им то главе или кољена?
Ко водена крава са два врата,
а на обадва риче и боде се!
Усклобучана ко прдеж у води,

ко кртичњаци по торинама,
пала би је мого издавати,
да људи спраћају прасад,
ко у Горачку пећину!

Брије се наслијепо,
не брије но смуди,
брије само јабучицу,
ко дивља мисирска цурбаба,
или га стружу насуво ко мрца.
Наличе на дроњак са дно казана,
кад га закучиш вршком од брстине.

У бабину рупу му прељети снијег,
ту никад не копни ко у снијезници,
из које снијег на конопе ваде,
ту би мого браве запландоват.

За уво има гнијездо,
и не зна за њега
док се тићи не излегу
и почну га кљуцат у лопаре
и купити мраве и мушице,
па и њему дође нешто мило.

Закржљале руке ко у кртичњака,
ако му иг дирнеш или пружиш,
доносиш на лотињу и туготињу,
на бијели бубрег дивљег мачка,
задишеш на трулу тоњу,
на коњску вушћију и вугу,
на пријетран прч неасуљена бика,
лијећа, тимуна, маштрикола,
што је остао иза стројила,
заудара и опажа се док си жив,
а ничим се не може опрати!
Сем да је огњу предаш до рамена
само да се базд даље не шири.

Навуко некакав смолутак фањеле
што није ни вуном прана,
но баљежаво предено, а на њему плетено,
па усмољено замозољено, улојено
усамоципљено и усамотворено,
да је не би самокрес пробио!
За њу не приоња ни чичак
ко за голу чапру,
а кад би јој принио фурмину,

само што би учињела: Пу!
У боцу да је збијеш и припалиш,
слободно би мого рибе ловит!

Иде тако трањав и утонган,
истракан као кокошиња нога,
фрндају се крмад о њега,
мислиш само кад би се обуко,
свинуо би ко Симеун на одру,
а оно би се тек онда виђело
какво је нагрђе Господ оставио.

И све би то било перје у цвијеће
и он лијепа љепота, вила горска,
само да није грдан од памети,
да оно не чини и не збори,
да сво то чудо није на воденој подлози,
да се не врти и обрће,
како му омаја бије у пераја
и наноси лом око њега!
Нико и не може бит грдан друкчије!

Ето, Пуниша Јоков није био љепши
и није имао више преоблака,
да иг видиш, реко би браћа су,
али је био највише поштење љуцко
(крвнику би дао пола капе),
па му то није - сметало
да важи као најљепша душа у Ровцима,
а чопица Пунише чукетника
ко најчеститија рука у племену!

А Псоглав је губаве душе,
а и губавих има по двије-три.
Да те репом додирне — распадо би се,
у репу му је памет ко кантару.
Крв његову да шарову успеш,
не би саставио двије челе,
да му држиш главу у водници косијерић,
не би је никакав пас стио,
колико од штете,
а он живе срче и крв лоче!

Вазда тражи да једе главе,
једе љуће, крца чоека дневно,
треба му тридес мјесечно,
а у фебруар само двадес осам.
Задовијек је гроб кости пред њиме.

Чим чока види, облизне се,
прескочи га ко вук магаре и вели:
»Ваљало би од њега јести!«

А ваљало би од њега,
ту никаква грија не би било,
крст за њега није пријењао,
као други ајван, није сољен,
могао би ш њим орлове ранит,
као што је он јео и једе,
не пада му на ум да сте браћа.
Изијо је кума прекрштеног,
свезо за умирну трпезу и реко:
»Куме, реци пошто смо кумови,
одакле би стио да те начнем,
чега би ти било најжалије?«

Кад те убије, заспе ко питниче,
што више пије, то је тразнији,
умије да полуди кад му треба,
а може се кад драго заплакат.
Кад ишћим излуди и на уреф аветне,
тад је најприбрани.
Кад падне у несвијес,
гледа те кроз трепавице
и види ти кроз чело шта мислиш.

Бијелога мозга ко зец испод репа,
без иђе онога сијерога, сумркога и сингавога,
лој у главу ко бубазлата,
а мозак ко љешник, ко ђачка гумица,
балаво зрно са дна свирале,
а и то му стреца ко призорљиву кљусету,
и на то носи ферецу
и то му прелађује,
кад му скочи тај цимбаљ
и то му заштукне
и од тога има неку зграну!

Кад му ударе адуе у главу,
дође уја и трента ура,
тути манти мантиаћ жмуреће памети,
јапајајац задимљене главе,
зломисон и злоупотрећен,
нема граница — окренут пут сјутра,
дугокоса краткоумна изигра,
лакопаметаста и вјетромозгаста,
ако га се не бојиш — излуди,

не можеш живот спасит док не кажеш:
»Иди паси бијеле кобиле,
не можеш живот спасит док не кажеш:
знам те ко си!«

Удвизио се ко жировник,
уравнио сапи с туђе отаве и брањевине,
дебео ко да води слијепце,
надут ко писак,
надбурен ко непечен љеб,
ко ртно говече, ко назиме,
уброћио се ко сандруг миш,
напије се осоке и мртве млатуге из алуга,
не помјера кору с оне сплаке,
нит се за нос вата кад је шклапће,
па послије вари шеварину,
само трпа у рутаве жвале.

Једе рогове, зубе и кљунове,
штетљавину, лед, опречавине,
ужежен лој, гагричаво и упуљано,
утробичаву магарећу слезину,
узвришталу усквасу, они ћириш,
воду из кувана дувана,
метрља штадно и пепељаво,
шмеља мрлединоу, трмеслу, сијерму,
ћубере, нокте, чукљеве, гркљане,
доји скробаве рукаве и ћедила,
фука оклапинае, плијес и упјевке,
не може се ничим очемерат,
иди за мувом златнијег крила,
к њему ће те пречицом довести,
пуни су му џепови очију,
све му капа крв низ ногавице!

Док је мањи, огули грану јасенову,
па је претури преко мравињака,
а онда је лиже и слади се.
Кад порасте — средину од љеба
умаче у мраве иле у кимке,
па иг крцка ко Ђула трешње!
Чоек ногу од мрава да прождре
надимо би се три дана,
повраћао голе цигерице,
и јечо ко во од цркавице,
а њему штрца кван кимак испод зуба,
а он се убаћи ко баљин кокот,
ко рковит миш, ко аш од мача,

они напиреп зађсне шибицу у зубе,
а може рогљу,
да село мисли да је ијо месо!
Свеже машњу ко ћук из буквара,
дичи се што је највиши гад
и што је таквијег мало.

Кад се накроји гњилога говеђега дроба,
или надоји крви ко затворска уш
(кад се не може на предње ноге исправит,
ако сједнеш на њу — одигне те!)
или, не дај Боже, изије сир варен,
не зна шта да чини од себе,
па цирикће, квичи, вечи, псиче,
буче, рче, шмрче, јеца,
чини овако, цуријепа ко пјана кокош,
реве ко да му је сламка у уво,
кукуриче ко црворога овца,
ињиче ко пастушато кљусе,
ко јуне на стрв,
уждије се обојак па почне да фантазира
и да цио Свијет уређује!

Кад отвори ламине,
из њиг му излети мува,
а кад мрдне главом — цио рој,
ко да си преврнуо суву балегу,
сукне ко да се пуштила чела!
Кад ћиверицу пригрије при упрету,
из носева му измиле бауљине,
уловаче, жохари, куљате,
увалаже, кршијељи, грчеви,
ко из крбуре букове,
ће излијећу стршеви,
ко овну из пуздре,
и не кршијељ па виме,
тај је за њега мек,
но угрк подрепни!
Не оне свилене и глатке
но руњаве бркате гудалине
те иг ни вране неће!
Кипи губом на сваку длаку,
а кад скине сандуљаке гађа,
почну изјављиват мољеви од унче.
На живу чоекку живи нешто живо,
његове се уши коте у њему
и то оне што с мртваца бјеже!

Нико није фин кад га изврнеш,
наличје није лијепо никоме,
него нађеш свашта ко у цепу,
а он нема лице и наличје,
наличје би му морало бит љепше,
него му је сваки дио таки,
и споља је и изнутра једнак,
а у сваком дијелу је цио!

Глас му је ко рана коју једе,
уста таман ко оно што збори,
тић би му поштеће на крило понио,
не би него мрав на трепавицу!
Не можеш га никаквим прашком причестити,
да му уши побијс у главу,
што га на оне мисли наговарају,
да осекне тмушу из лобање!

Има округле стопе,
један црн, други бијел опанак,
да се не зна куд иде,
мили'и му је магарац од коња,
бос је ко говече,
па му не чујеш плоче.

Оре у двије руке, вата се у обје,
не може се никако преварит,
Богу се моли, људима зло мисли,
свачија мјешина за потпиривање,
угађа се у сваку боцу,
збори једно да прикрива друго,
а десета му у главу!
Пола главе печено,
пола ноге копито,
рог му из уста ниче,
па чуда чини да то заборави!

Исплазио главу ко раскишељеп опанак,
истурио језик ко врућ пас,
ко крмећа ћуша на сантрачу,
шкламће вилицама ко брдилима,
ко да су му постављене сукном,
а кад оће што да каже,
зове руке и уши у помоћ,
купи мобу по глави,
обрве му мијењају мјеста,
мајасили трче по образу,
ко да имају ноге,

псу би утекли,
таман мислиш да иг више нема,
а они му на челу изникну!

Колико је кољена мајмуна и људи
од бирземана и шир свијета изумрло,
да не маје рукама,
а оно се тисивијек циква
и удара чврке и фрњеле!

Они брукави измацурени шогољ,
срце би ти с леђа извадио,
чим му плећи обрнеш — намигне,
подругне се, исплази језик,
ако не може друкчије — у себи!

Збори с вр'а језика,
не веже горе с катунима,
крупно и неовијано,
ко да има више зуба,
а не збори но лаје,
не умије убрат реченицу,
а пази да шушка,
уцукри као кроз ржану сламку,
чини му се да је тако љепше!

Ако га не гледаш,
не можеш га пред очи дозвати,
укочи ти мисао у главу,
али кад кажеш: гад или гадољче,
мора ти се он указати,
и да не постоји — на њега би мислно,
на ону мајуту од мајуте,
но мајута не би знао шта је,
ако није нешто ко он што је!

Ко бор мртвик пун баковине,
у тијелу тврд, а у срцу труо,
па од њега ни дрвета ни коца,
а из камена луч пун смоле,
чврст ко станац којијем се рани,
кремење му шкрипи у костима,
тако је између чоека и њега!

Ражђапила јама са ресицом,
велика нула зинула на Свијет,
да је барем то нула округла,
но ко да је пицо Фићо Пуњов,

ко да је расла међу два камена,
а пуле само траже јединицу,
па да оснују војску!
Док људи гину, оне се множе,
за једном им влас не може измаћ!

Провлачи се једнијем путем
(на сунце скупи, на мраз рашири,
на опаснос пушти рогове),
све између свега, мигољи ко реп,
ко дим што плива по води,
а вазда се на вријеме тргне
и не зна ништа сем то,
да зна још нешто,
не би ни то умио!
Да оде ће друго,
не би се знао вратит!

Само се у тмуши множи,
самојед ко каменица,
од увече до ујутру,
по четири кољена избачи,
смрти му нема ако себе не изије,
али ко ће ишчекат неишчек!?

Боји се да што поштено не учини
(поштен је кад треба коме да науди),
да не погријеш и каже што тачно
(не би слаго једино да ти живот спаси),
а не може погријешит и да оће!
Зло чини и кад неће и кад не зна,
а каје се што није више.
Кад треба бити несој — горостас је,
то ниједан чоек не би мого!

Све луд, а он цио народ вуче за нос,
бивало је и прије лудије,
па што није луд па други начин?!

Није трокапић,
но четворочлани припуз.
Прво је наставио смољаву бјелајицу,
па преко ње коротну црногорску капу,
па на њу фес,
па на фес шајкачу,
на шајкачу шубару,
на шубару шеншир,
а на шеншир — шлем.
Па како ко пролази,

он га поздравља и пресамићује се.
По пет капа има у ваздуху,
а на глави ону која треба.
Нико му не зна шта мисли
и од којејег је,
непреварен под свим царевима!

То није вашка него уш,
вашка је велика — има пет слова,
а оно је уш и то не свака,
но крупна, крпијел, уш из красте
што се може на репу одржати
и на голој кости опстанути.
По годину може без ништа,
ко гибет у јеловој штици,
не мож га ничим попарити,
нит се могу затријети сем сви,
ако један остане — има иг више,
роде таман као с паљевине!

Да никуј не мрда, далеко му путеви били,
бачали би шљемину за њега,
па заједно запалили,
но би узвод усмрдио,
смрадеж би не одовле иселио,
не би помого кривац са Смоника!

Тамоон — да му не помињем име,
нема ни оца ни мајке
(окле кад је старији од свега,
пошто је лично од мајмуна,
а прије ће бит мајмун од њега),
па се прогласио сином народа!
Израстао увис као никаљ,
највиши, а без класа,
довијек зелен као струк јаловац,
изнадодаван и надудучен ко цријево,
расте у сјенку и рађа татулу,
бубину, кукуљ, маћу, пустоклас,
најдуже живи јер се рани мраком,
па му никад не може фалити.
Чим га зрака дотикне — липсава,
ураста се, блиједи, нестаје.
Ту снијева да утули сунце,
па да буја у вјечитој тмуши!